Zmätočná sťažnosť je však v tejto časti bezpredmetná a preto zákonom vylúčená, lebo z obsahu zápisníc je zrejmé, že zmienený sudca vrchného súdu zúčastnil sa v celej veci len dodatočného rozhodovania o podmienečnom odklade výkonu trestu ako člen odvolacieho súdu.

Ostatne by námietka sťažovateľa nespadala pod uplatňovaný, ani pod iný dôvod zmätočnosti, lebo nie je vylučujúcim dôvodom, keď ten istý sudca sa zúčastní rozhodovania v pôvodnej veci a aj dodatočného rozhodovania o podmienečnom odklade výkonu trestu v tej istej stolici.

Čís. 6114.

Zločin křivého svědectví (§ 199, písm. a) tr. zák.) je dokonán, jakmile byl ukončen svědkův výslech. Do této doby jde o pokus, který se může státi beztrestným včasným dobrovolným ustoupením (opravou, odvoláním nepravdivé výpovědi.).

Otázku, kdy je svědecký výslech ukončen, je řešiti podle předpisů, upravujících soudní řízení, v němž k němu došlo .

Výslech svědka v civilním řízení soudním není ukončen již tím, že jeho výpověď byla protokolována, nepropustil-li ho soudce ještě, dávaje tím najevo, že si — byť i in eventum — vyhražuje další jeho dotazování, po případě ve formě postavení tváří v tvář s jinými svědky.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1938, Zm I 1118/37.)

Srov. rozh. čís. 431, 1552, 3504 Sb. n. s. tr., čís. 1048, 2490, 2492, 2734, 3101, 3442, 3776, 4389 víd. sb. a čís. 31 nové víd. sb. sv. XII, čís. 43, 79 nové víd. sb. sv. XVI.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalované A. do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z., zrušil napadený rozsudek a podle § 259, čís. 2 tr. ř. zprostil obžalovanou obžaloby vznesené na ni pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. z.

Z důvodů:

Obžalovaná byla napadeným rozsudkem uznána vinnou zločinem podvodu podle § 199, písm. a) tr. z., jehož se prý dopustila tím, že dne 12. srpna 1937 u okresního soudu v P., byvši v právní věci své dcery nezl. A. proti J. pro uznání otcovství a placení výživného pod přísahou slyšena jako svědkyně, vydala křivé svědectví, pokud udala, že po souloži se žalovaným J. měla zakrvácené kalhoty, že před tím neměla nikdy s nikým žádné intimní styky, že tedy se žalovaným J. souložila po prvé a proto že ji to bolelo a měla kalhoty zamazené od krvácení. Při tom zjišťuje soud, že obžalovaná ještě téhož dne po svědeckém výslechu F., který udal, že měl po dobu dvou roků až do konce 1936 s obžalovanou známost, která se stala důvěrnou, při konfrontaci s tímto svědkem doznala, že s F.

několikráte souložila; nalézací soud má však za to, že tato okolnost nemůže obžalovanou zbaviti viny, ježto její svědecká výpověď byla již před tím formálně ukončena a obžalovaná svoji výpověď změnila teprve tehdy, když byla usvědčena z nepravdivého tvrzení svědkem F.

Zmateční stížnosti, vytýkající těmto úvahám nalézacího soudu s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) a b), správně jen 9 a) § 281 tr. ř., právní mylnost, nelze upříti oprávnění.

Jak nejvyšší soud jako soud zrušovací již opětně vyslovil, je zločin podvodu křivým svědectvím dokonán ukončením výslechu svědka. Do tohoto okamžiku dlužno vědomě nepravdivé údaje svědka pokládati toliko za pokus ve smyslu § 8 tr. z., takže svědek, který včas, t. j. právě ještě před ukončením výslechu své nepravdivé údaje o své újmě odvolá a opraví je, odstraňuje takto nebezpečí použití křivé výpovědi soudem, stane se dobrovolným ustoupením od dokonání zločinu beztrestným. Naproti tomu je odvolání nepravdivých údajů teprve po ukončení výslechu a tedy po dokonání trestného činu bez významu pro otázku viny, poněvadž zločin podvodu nenáleží k oněm činům, jichž trestnost může býti zrušena napotomní účinnou lítostí.

Otázku, kdy je svědecký výslech považovati za ukončený, možno řešiti jen podle příslušných předpisů, týkajících se onoho druhu soudního řízení, za něhož k výslechu došlo, jakož i podle procesních událostí konkretního případu. V souzeném případě šlo o svědecký výslech v právní rozepři za ústního jednání a pro posouzení obžaloby, o niž jde, přicházejí tedy v počet předpisy civilního řádu soudního, zejména § 343, podle kterého je výpověď svědkovu v protokole o ústním jednání sepsati, zápis svědkovi a stranám předložiti k nahlédnutí, po případě přečísti a přednesené snad námitky svědkovy zaznamenati. To se stalo i v souzeném případě, jak vysvítá z protokolu o veřejném ústním jednání ze dne 12. srpna 1937 ve zmíněné právní rozepři, kde k protokolaci svědecké výpovědi nynější stěžovatelky je připojen záznam: »Po přečtení schváleno.«

Avšak při řešení souzené otázky nelze přehlédnouti další ustanovení třetího odstavce § 339 c. ř. s., že se před ukončením výslechu všech předvolaných svědků nesmí žádný z nich beze soudcovského povolení vzdáliti, jakož i ustanovení čtvrtého odstavce téhož paragrafu, podle něhož svědci, jichž výpovědi se rozcházejí, mohou býti konfrontováni. Věcná souvislost obou těchto ustanovení je nasnadě, neboť účel prvého z citovaných ustanovení je bez pochyby i ten, aby uvedeným tam zákazem bylo soudci za účelem vyčerpávajícího objasnění věci umožněno po případě doplniti výslech slyšených již svědků a zejména konfrontovati je se svědky později slyšenými podle čtvrtého odstavce § 339 c. ř. s. bez toho, že by byl nucen projednávání sporu odročiti a svědky znovu předvolávati. Z toho lze důvodně souditi, že výslech svědka není ukončen již pouhým sepsáním jeho výpovědi, nebyl-li svědek zároveň soudcem výslovně propuštěn, když tě soudce právě tím, že svědka po jeho výslechu výslovně nepropouští, dává zřetelně najevo, že si — byť i jen in eventum — vyhražuje ještě další dotazování svědka, po případě též ve formě konfrontace s dalšími svědky. Tomu-li tak, nutno i údaje, které svědek učinil při napotomní

konfrontaci s jinými svědky, pokládati za část jeho svědecké výpovědi, tvořící s jeho dřívějšími, při témže líčení učiněnými údaji jeden celek, a svědek, který za těchto okolností při konfrontaci své dřívější nesprávné údaje odvolá a opraví, stává se tedy podle toho, co nahoře bylo uvedeno, dobrovolným ustoupením od dokonání zločinu beztrestným (srov. rozh. rak. nejv. soudu čís. 31/1932 úř. sb.).

V souzeném případě byl důkaz svědkyní A., nynější obžalovanou, průvodním usnesením ze dne 5. srpna 1937 připuštěn zároveň s důkazem svědkem F., který byl navržen a připuštěn mimo jiné též o tom, že A. s ním měla známost a udržovala s ním poměr. Udala-li tedy obžalovaná jako svědkyně při ústním jednání dne 12. srpna 1937, že před souloží se žalovaným J. neměla s nikým žádné intimní styky, a nepropustil-li ji soudce po této výpovědi ihned, stalo se tak zřejmě proto, že soudce již při tom pomýšlel na její opětný výslech o tomto jejím tvrzení po slyšení svědka F., který byl veden právě o opaku tohoto tvrzení. Byla-li pak obžalovaná skutečně o této okolnosti se svědkem F. konfrontována, šlo jen o pokračování v jejím dosud definitivně neskončeném výslechu, za kterého si svědkyně odvoláním svých dřívějších nesprávných údajů mohla ještě zjednati a také skutečně zjednala beztrestnost. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a obžalovanou podle § 259, čís. 2 tr. ř. z obžaloby na ni vznesené zprostiti.

Čís. 6115.

Na základě obžaloby pro krádež může soud, aniž tím překročil obžalobu, uznati obžalovaného vinným podílnictvím na této, nikoli však i na jiné (nežalované) krádeži.

Náležitosti subjektivní skutkové podstaty podílnictví na krádeži vůbec a podle § 186, písm. a) tr. zák. zvláště.

I když částka, rozhodná pro kvalifikaci podle § 174 II a), c) tr. zák., činila v době činu 50 K, dlužno použíti ustanovení § 1 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n., obžalovanému příznivějšího.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1938, Zm I 1028/37.)

Srovn. k odst. 1. rozh. čís. 598, 3715 Sb. n. s.; k odst. 2. rozh. čís. 1253, 2043, 5280, 5740 Sb. n. s., čís. 1326 víd. sb.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) tr. z., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a vrátil věc soudu prvé stolice, aby ji — v mezích obžaloby — znovu projednal a rozhodl.

Z důvodů:

Odůvodněna je především výtka zmatku podle čís. 8 § 281 tr. ř.

Obžaloba kladla obžalovanému za vinu, že v únoru 1918 radou a poučením nastrojil, že 24. února 1918 odcizili A., B., C., D. a E. jako spo-